

?La llei de contractes i el trumpeterisme metodològic

«És més productiu guanyar el que alegrement ara denominem 'relat' que no mostrar cap relació d'allò que s'afirma amb els fets»

Una de les característiques del debat polític democràtic hauria de ser confrontar políticament en base a fets (interpretables, efectivament, però tampoc infinitament interpretables) i mitjançant bones raons subjectes a revisió, perquè un debat entre éssers racionals i raonables és sempre un exercici il·lustrat obert al contrast fonamentat de les millor raons, no una mena de sessió de catequesi.

En el debat polític, la dreta es caracteritza per fer pocs honors a la veritat. Dit més precisament: l'activitat discursiva de la dreta passa de puntetes sobre els fets i defuig la conveniència de disposar de bones raons per assolir un objectiu polític. És més productiu guanyar el que alegrement ara denominem *relat*. Guanyar el relat és més important que mostrar cap relació d'allò que s'afirma amb els fets o els continguts literals de, per exemple, un text. O una llei.

Metodològicament parlant, la dreta trumpetera pensada i promoguda per l'emprenedor de l'anomenada *alt-right*, Steve Bannon, afirma categòricament que l'objectiu ha de ser sempre guanyar el relat (l'hegemonia d'un punt de vista en un context polític determinat) i les emocions del personal, bàsicament impulsades per les sensacions de greuge. I d'odi (perquè l'odi motiva més a l'acció que l'amor).

Doncs bé, en aquest país l'oposició contra el tràmit de la llei de contractes de serveis a les persones ha seguit la metodologia política trumpetera: afirmar insistentment una cosa que la llei no diu per tal d'aconseguir l'objectiu de bloquejar-la, tot generant un clima de prevenció i/o alteració emocional respecte del contingut del text, se l'hagi llegit o no. Els mitjans justifiquen les finalitats. És el mantra clàssic de la política convencional d'inspiració militar. Quan l'esquerra cau de quatre grapes en aquest joc, guanya la dreta.

Contra la llei de contractes s'ha dit repetidament que privatitza serveis. Doncs bé, a veure, citin-me vostès exactament en quina pàgina i article del text es promou la privatització de serveis públics. Perquè, en aquesta mena de disputes, això de tenir prevencions a priori a causa de les impressions que un pugui tenir, de les intuïcions que se sentin o bé de les creences que es defensin, als que estem interessats a construir alternatives raonables a situacions millorables, ens importa un rave.

En un altre lloc he escrit què en penso jo sobre gestió pública

(<https://www.pensem.cat/noticia/72/gestio/publica/externalitzacions/privatitzacions/pautes/al/debat>) i n'he fet referència indirecta a la llei tot just bloquejada en sessió parlamentària. Llei sens dubte millorable mitjançant una discussió pública i política racional, raonable i progressista. Pressionant i arrancant compromisos; fent la feina parlamentària que pertoca i en el temps que toca; informant i mobilitzant-se, si convé. El que no ha passat, vaja, que les eleccions estan al caure.

Però aquestes ratlles no les escric a corre-cuita per tornar a argumentar res relatiu als models de gestió, a la contractació pública, o sobre el contingut de la mateixa llei. Sobre aquestes qüestions només diré que ens convé molt un debat polític seriós i rigorós sobre gestió pública, en tota la seva dimensió i gran complexitat, no aquest succedani de debat que tot ho lliura a la consigna "municipalitzar" (curiosament, una consigna que també ha fet seva bona part de la dreta), com si en el món de la gestió pública tot plegat es pogués reduir a un concurs a veure qui

municipalitza o internalitza més serveis.

Ara i aquí, el que a mi em preocupa és que els i les nostres càrrecs electes, que cobren dignament i merescuda un sou públic per representar-nos, es dediquin a invertir el seu temps en destruir alternatives en comptes de donar-se l'oportunitat de discutir-les a fons per millorar-les. És fantàstic que tothom defensi les seves preferències polítiques. Jo les tinc. I també tinc molts dubtes. Però no en tinc cap quan penso que la bona acció política és aquella que es lliura des de l'obertura de mires i amb l'ànim de construir escenaris de bé comú, no en seguir acríticament les respectives parròquies pròpies d'aquest clima permanent d'eleccions que vivim en aquest país.

Estic segur que, com jo que conec mínimament l'administració pública i he estat alcalde, molts alcaldes i alcaldesses actualment en exercici, responsables polítics i gestors públics, voldrien haver avançat en una llei de contractes catalana que els facilités la contractació a operadors en la prestació de serveis, en clau social i amb la mirada posada en la ciutadania. Insisteixo: estem parlant de contractació, no de models de gestió. Un detall que no hauríem d'obviar: els contractes de serveis a les persones per banda de l'administració pública, existeixen. Continuaran estant regulats per la normativa de l'Estat, que prioritza els criteris de competitivitat econòmica als d'idoneïtat dels projectes.

A tothom que us feliciteu pel bloqueig del tràmit de la llei, només dir-vos respectuosament que, objectivament parlant, no heu guanyat res, i que, en canvi, penso que tots hem perdut una bona ocasió per fer un pas endavant en reforçar la responsabilitat pública en la prestació de serveis.